

Екранні мистецтва

Форми поширення мистецтва

Щороку у другу суботу вересня відзначається **День українського кінематографу**

- Чи доводилось вам переглядати фільми українських кінематографістів?
- Які прізвища вітчизняних кіномитців вам відомі?

Історія вітчизняної кінематографії, як і годиться для подібного багатогранного виду мистецтва, дуже пізнавальна, суперечлива, стрімка і насичена.

Українському кіно вже понад 100 років!

Воно веде свою історію з 1907 року, коли в Одесі було створено перше приватне кіноательє, яке поступово переросло в кінофабрику. Виникли й інші кіноосередки

Для фільмів за участю **Віри Холодної** —

легендарної зірки німого кіно, яка народилася в Полтаві й багато знімалася в Одесі, було побудовано знімальний павільйон

Після націоналізації приватні установи реорганізували в державну кінофабрику, на її основі створили **Одеську кіностудію**, що стала центром кіновиробництва

У 1928 р. було відкрито кінофабрику в Києві Нині— **Національна кіностудія художніх фільмів імені О. Довженка**

Перші кроки українського кіно — від документальних до ігрових стрічок — суголосні загальноєвропейським пошукам. Проте на відміну від країн Європи, де перевагу надавали жанрам комедії, мелодрами й авантюрного фільму, піонери вітчизняного кінематографа насамперед приділяли увагу **екранізації** популярних вистав, у яких грали корифеї українського театру

Наприклад, «**Наталка** Полтавка» (з Марією Заньковецькою в головній ролі), «Наймичка» за оперою М. Вериківського та поемою Т.Шевченка, «Москальчарівник» і «Богдан **Хмельницький»**. Упродовж наступних десятиліть жанр екранізації літературної класики відігравав істотну роль в українському кіно

Від початку свого існування і до 40-х років XX ст. український кінематограф входив до світового кіноавангарду за кількістю знятих стрічок і майстерністю хронікально-документальних та ігрових фільмів

Візитною карткою Одеси стала стрічка «Броненосець «Потьомкін» (1925) режисера

Сергія Ейзенштейна,

внесена кінофахівцями до десятки найкращих фільмів світового кінематографа

Документальний фільм «Людина з кіноапаратом» Д. Вертова увійшов до скарбниці світового кіномистецтва. З ім'ям Дзиги Вертова, теоретика документального кіно, винахідника техніки монтажу, методу прихованої камери та інших операторських прийомів, пов'язана поява першого вітчизняного документального звукового фільму «Ентузіазм. Симфонія Донбасу»

Ідеї та творчість митця, який, працюючи в Україні, розвивав авангардний напрям кінематографа, вплинули на розвиток вітчизняної і світової документалістики. Чарлі Чаплін назвав фільм «однією з найвражаючих звуковізуальних симфоній»

З появою звуку і кольору розпочався новий етап розвитку українського кінематографа. Першою кольоровою стрічкою Національної кіностудії художніх фільмів імені О. Довженка стала комедія «Сорочинський

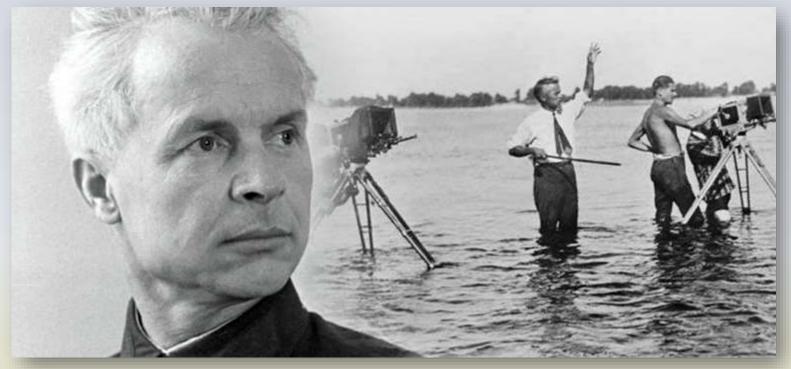
ярмарок» (1938) режисера і

сценариста Миколи Екка

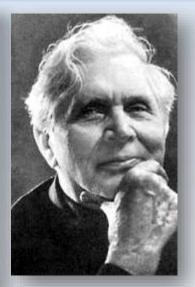
Олександр Довженко (1894-1956) — фундатор українського і класик світового кіномистецтва, кінорежисер, письменник, художник, громадський діяч і палкий патріот

У своїй творчості О. Довженко поєднав загальнолюдські цінності з національними. Майже всі його фільми пов'язані з Україною, її історією, щирими й мудрими людьми; сповнені оптимізму щодо її духовного майбуття.

Чарлі Чаплін так оцінив творчість нашого співвітчизника: «Слов'янство поки що дало світові в кінематографії одного великого митця, мислителя і поета — Олександра Довженка»

минива О.М.

Майже водночас із О. Довженком розпочав процес становлення як професійного кінематографіста Іван Кавалерідзе, який, маючи освіту скульптора, прийшов у кіно як художник-постановник

Фільми митця («**Коліївщина**» та ін.) присвячені трагічним сторінкам історичного минулого України. Він екранізував популярні українські опери «**Наталка Полтавка**» М.Лисенка і «**Запорожець** за **Дунаєм**» С. Гулака-Артемовського

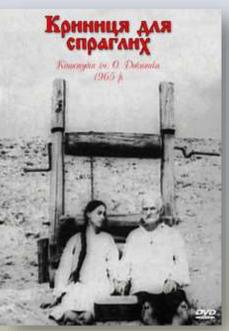

І.Кавалерідзе на зйомках фільму "Григорій Сковорода"

У період демократичних перетворень 60-х років зазнає розквіту **українське поетичне кіно** — самобутнє явище, що стало носієм українського світогляду з яскравим національним забарвленням

У цих стрічках представлено життя людей, невід'ємне від природного оточення, рідної землі, звичаїв та обрядів. Завдяки використанню фольклорних мотивів, специфічних операторських прийомів і монтажу портрети героїв постають реалістичними й символічними водночас, а соціальні події — лише тло для справжніх людських драм

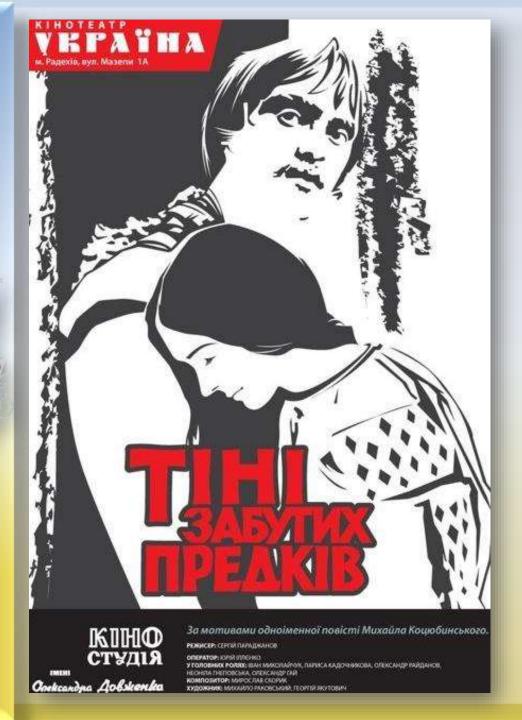
В основу сюжету фільму «Поводир, або Квіти мають **очі**» покладено мандри українського сліпого кобзаря з врятованим ним американським хлопчиком, який стає свідком харківської трагедії знищення українських кобзарів у 1933 році. Гасло фільму — «Заплющ очі. Дивись серцем». Одну з головних ролей зіграла співачка Джамала, також вона записала саундтрек до картини

У наш час традиції поетичного кіно режисерівшестидесятників відроджуються, зокрема у творчості **Олеся Саніна**. Картина **«Мамай»** є екранною інтерпретацією фольклорних пам'яток про

втечу трьох братів-козаків з

татарського полону

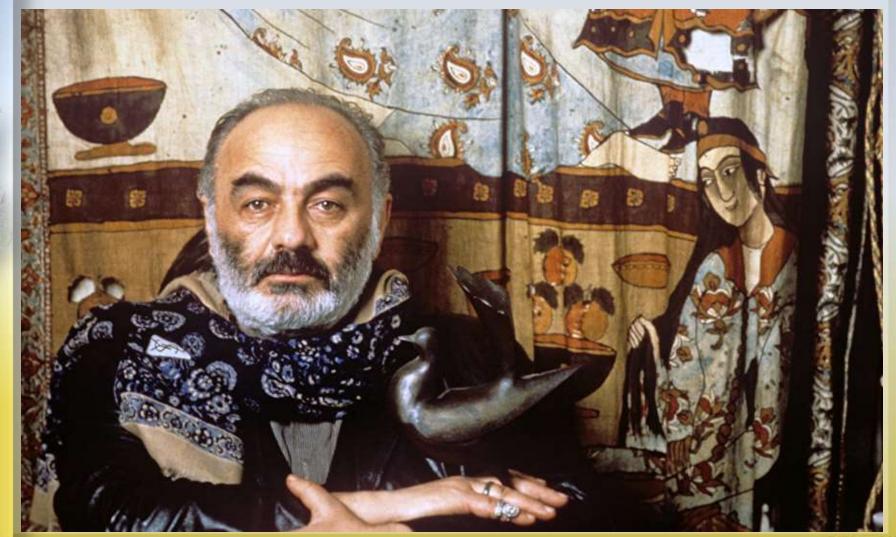
Маніфестом українського поетичного кіно

вважають кінокартину **«Тіні забутих предків»**

(1964) за однойменною повістю М. Коцюбинського. Історія про гуцульських Ромео і Джульєтту — Івана та Марічку, про трагічне кохання, що розквітло всупереч ворогування їхніх родів

Фільм знімали у природних декораціях села Криворівня Верховинського району Івано-Франківської області. Саме тут була написана повість

Важливою рисою фільму, знятого режисером Сергієм Параджановим (1924-1990), став специфічний підхід до народної культури: не екзотичний колорит обрядів і розваг чи антураж одягу, побуту, говірки, а справжня народна стихія життя персонажів

Режисеру вдалося створити творчий ансамбль однодумців: акторів Івана Миколайчука, Лариси Кадочнікової, Миколи Гринька та ін., оператора Юрія Іллєнка, композитора Мирослава Скорика, художника-постановника Георгія Якутовича

Знакова постать нашої культури— **Іван Миколайчук**(1941—1987),
який зіграв головну роль, став обличчям України, втіленням її національного духу

Музику до фільму написав **М. Скорик**. Окрім того, картина насичена різножанровим музичним фольклором: мелодії весільних музик, голосіння, веснянки, колядки та щедрівки. У стрічці звучать поширені в Карпатах інструменти: **сопілка-денцівка, флояра, коза, дримба, трембіта**. Ридаючі голоси трембіт надають подіям особливого емоційного забарвлення, підкреслюючи колорит легенди. Музика стала одним з головних компонентів образної структури фільму

На момент виходу на екрани фільм мав ефект естетичної бомби. Такі ознаки «поетичного кіно», як складна мова, сповнена метафорами й алегоріями, логіка символічних асоціацій, породжували численні дискусії, розділяючи фахівців на його захоплених прихильників і противників, які звинувачували творців в архаїзмі й етнографізмі, буцімто несумісних із сучасністю. Справедливість високих оцінок була підтверджена часом. Але тоді поетичне кіно опинилося під забороною. У 1973 р. С. Параджанова заарештували й засудили на п'ять років

Фільм демонструвався за кордоном під назвою «Червоні коні» й отримав **нагороди на міжнародних фестивалях** у Римі, Салоніках («Золота медаль» за режисуру), аргентинському місті Мар-дель-Плата (за операторську роботу)

Інший напрям вітчизняного кінематографа, що отримав назву «міська проза», асоціюється насамперед з унікальною творчою манерою Кіри Муратової, естетика якої вирізняється високою кінематографічною культурою. Кінорежисера цікавить відображення на екрані моральних і психологічних проблем сучасності: людських взаємин пересічних городян, їхньої самотності

Фахівці відносять творчість К. Муратової до інтелектуального, артхаусного кіно, адже незалежно від тематики воно сповнено глибини думки й виразовості форми при повній відмові від пафосності («Настроювач», «Мелодія для шарманки» та ін.)

Грицина О.М

Зараз кіноіндустрія України, втім, як і всі інші сфери життєдіяльності держави, знаходиться не в найкращому становищі. Але хочеться вірити, що світ технологій, талановиті режисери, сценаристи і актори залишаться нескореними і цілеспрямованими й надалі, адже українське кіно існувало і протрималося із самих витоків і має, всупереч усьому, чи не найміцніше коріння у світі

Українське кіно - це особливі кінострічки. У них - історія нашого народу, вони оповідають про людей, які нібито живуть поруч із нами

У фільмах сяють українські кінозірки, творять картини українські режисери. Це наша гордість і наша надія

Сходинка творчості

